ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

ΤΗΡΙΞΕ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ δυό του χέρια κι' ἀρχισε νὰ σκέπτεται. Ἐκεῖνος θἄφευγε. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κλείση καὶ τὴ Ρόζα κάπου γιὰ μερικὰ χρόνια, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ σπαραγμὸ τῆς καρδιᾶς της.

Ἔτσι θὰ σκεπαζόταν ἡ ντροπή.

Τὸ πρᾶγμα θἄμενε μυστικό.

Κ' ἡ Ρόζα θὰ ξεχνοῦσε τὸν Γαλάζη καὶ θὰ μετάνιωνε γιὰ τὴν ἀμυαλιά της.

Ὁ χρόνος εἶνε ὁ καλύτερος γιατρὸς στὶς περιπτώσεις αὐτές. Ἡ πληγὲς κλείσιον. Ὅλα λησμονιοῦνται. Καὶ τὸ λουλοῦδι τῆς ἀγάπης ποὺ ἀνοίγει τὰ φύλλα του γεμᾶτα δρόσο κ' εὐωδιὰ στὶς γυναικεῖες καρδιές, κλείνει καὶ σιγανομαραίνεται ἀπότιστο καὶ διψασμένο.

Ὁ ἔρωτας θέλει ματιές, φωτιές, κρυφόλογα, ὅρκους κι' ἀναστεναγματα γιὰ νὰ διατηρηθῆ. Ὅταν λείψοιν αὐτά, ὅταν τὰ μάτια πάψοιν νὰ βλέποινται, ἡ λησμονιὰ ἁπλώνει τὸ σάβανό της ἐπάνω στὴν καρδιά, ἡ φωτιὰ σβύνει καὶ μένει ἡ στάχτη.

Κάποτε ἀρχεῖ καὶ μιὰ σπίθα κρυμμένη μέσα στὴ στάχτη αὐτή, γιὰ νὰ ξαναν́άψη τὴν πυρκαϊὰ τῆς ἀγάπης. Μὰ ὁ Λαμπίρης θὰ ἐλάβαινε τὰ μέτρα του. Ἡ Ρόζα δὲν θὰ ξανάβγαινε στὸν κόσμο, ἂν δὲν γιατρεύονταν ἐντελῶς ἀπ' τὸ τυφλὸ κι' ἀνόητο πάθος της γιὰ ἕναν φτωχὸ ζωγράφο.

Ἡ σκέψεις αὐτὲς ἀνακούφισαν τὸν Λαμπίρη, τοῦ ἀλάφρωσαν τὴν καρδιά. Ἕνα βουνὸ ἔγνοιας καὶ σύλλογῆς σηκώθηκε ἀπ' τὸ στῆθος του.

Ἐπὶ τέλους θὰ ξανόρχοταν ἡ γαλήνη στ' ἀρχοντικό του, ποὺ ἀναστατώθηκε μέσα σὲ μιὰ νύχτα.

Ἤταν περασμένη ἡ ὥρα. Εἶχαν σημάνει πειὰ μεσάνυχτα. Καὶ δὲν εἶχαν καθίσει στὸ τραπέζι νὰ δειπνήσοιν, κ' ἦσαν ὅλοι τους ἄνω-κάτω.

Ὁ Λαμπίρης χτύπησε τὸ κουδοῦνι κ' εἶπε στὴν μικρὴ ὑπηρέτρια ποὺ τρεξε τρομαγμένη, νὰ μιλήση τῆς κυρίας της νὰ κατέβη στὸ γραφεῖο του.

Ἡ ὑπηρέτρια ἀνέβηκε στὴ σοφίτα καὶ εἰδοποίησε τὴ Λαμπρ̆αινα, ποὺ προσπαθοῦσε ἀκόμη νὰ φέρη στὶς αἰσθήσεις της τὴ Ρόζα:

— Κυρία, σᾶς ζητάει ὁ κύριος.

Ἡ Λαμπίραινα τρόμαξε. Τί τὴν ἤθελε πάλι; Τί νέα σκληρὴ προσταγὴ θὰ τῆς ἔδινε; Τί κακὰ μαντάτα εἶχε φέρει ἄραγε ὁ γυιός της ἀτέξω;...

Μποροῦσε ὡστόσο νὰ μὴν κατέβη;

Ἄφησε κοντὰ στὴ Ρόζα τὴ γρηᾶ μαγειρισσα καὶ πῆγε καὶ γονάτισε μπρὸς στὸ φτωχικὸ εἰκονοστάσι τῆς σοφίτας. Γονάτισε καὶ δεήθηκε στὸ Θεὸ νὰ τὴν λυτηθῆ πειά, νὰ σταματήση τὸ κακὸ ποὺ ἄναψε ξαφνικὰ μέσα στὸ σπίτι της, νὰ μαλακώση τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνδρός της. Σταυροκοπήθηκε ὕστερα καὶ κατέβηκε. Τὰ πόδια της τρέμανε.

Μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο, δὲν τόλμησε νὰ σηκώση τὰ μάτια της ἐπάνω στὸν ἄνδρα της.

— Κάθησε, γυναῖκα, τῆς εἶπε ὁ Νώτης μαλακά, σὰν νὰ τὴν συμπονοῦσε γιὰ ὅσα τράβηξε μέσα σὲ λίγες ὧρες.

Ἡ καλωσύνη αὐτὴ τοῦ ἀνδρός της τὴν συγκίνησε βαθειά. Σήκωσε τὰ μάτια της ψηλά, σὰν νἄθελε νὰ εὐχαριστήση τὸ Θεό, ποὺ ἄκουσε τὴν δέησί της, ποὖκανε τὸ θαῦμα του μέσα σὲ λίγες στιγμές.

— Ἄκουσέ με, γυναῖκα, τῆς εἶπε ὁ Λαμπίρης, περπατῶντας μέσα στὸ γραφεῖο του ἐπάνω-κάτω, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ παντελονιοῦ του. Γύρισε πρὸ ὀλίγου ἀπέξω ὁ γυιός μας. Ξέρεις ποῦ τὸν εἶχα στείλει...; Τ' ἄκουσες προηγουμένως ποῦ στεκόσουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Γύρισε χωρὶς ν' ἀναγκαστῆ νὰ σκοτώση ἐκεῖνον τὸν σκύλο. Ὁ παληάνθρωπος αὐτὸς ποὺ ξέρει νὰ ξεμυαλίζη τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου, κατάλαβε τί τὸν περίμενε καὶ μάζεψε τὰ λουριά του. Ὑποσχέθηκε πὼς δὲν θὰ ξαναδῆ τὴ Ρόζα κι' ἀκόμα πὼς θὰ φύγη ἀπ' τὴν Ἀθήνα...

Ἡ Λαμπίραινα ἀνάσανε βαθειὰ κ' ἔκανε τὸ σταυρό της.

— Ὕστερα ἀπὸ αὐτό, γυναῖκα, συνέχισε ὁ Λαμπίρης, πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ πάη κάπου ἡ Ρόζα, γιὰ λίγον καιρό, ὅσο γιὰ νὰ τὸν ξεχάση. Τί λές;

— Κάμε ὅπως νομίζεις καλύτερα, Νώτη, εἶπε ἡ Λαμπίραινα, μὴ ξέροντας ποῦ θέλει νὰ καταλήξη ὁ ἄνδρας της.

— Ποῦ λὲς νὰ τὴ στείλουμε;

— Σὲ καμμιὰ ἐξοχή...

— Ὄχι, ὄχι...

— Στὴ θειά της στὴν Κηφισσιά...

— Οὔτε... Τέτοια γκάφα δὲν ἐννοῶ νὰ κάμω πειά.

— Τότε;... ψιθύρισε ἡ Λαμπίραινα.

— Νὰ σοῦ πῶ τί σκέφθηκα. Εἶνε κάτι ποὺ ταιριάζει στὴν περίστασι. Τὸ μόνο λοιπὸν μέρος ποὺ ἡ Ρόζα θὰ ἤταν ἀσφαλισμένη καλά, εἶνε... εἶνε... νά, μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς σχολὲς τῶν Καλογραιῶν, ποὺ βρίσκοινται στὰ νησιά.

Ἡ Λαμπίραινα τινάχτηκε καὶ τὸν κύτταξε σαστισμένη, σὰν νὰ μὴν πίστευε στ' αὐτιά της.

Ὁ Λαμπίρης κατάλαβε τὴν ταραχή της.

— Τί ἔχεις; τὴ ρώτησε.

— Τίποτα... μουρμούρισε ἡ Λαμπίραινα, τίποτα...

— Λέω λοιπὸν νὰ τὴν κλείσουμε, γιὰ λίγον καιρό, σ' ἕνα τέτοιο σχολεῖο ἐσωτερική. Ἔχω τὸ μέσον νὰ τὴν δεχτοῦν. Δὲν θὰ παρακολουθῆ μαθήματα βέβαια. Ἡ μόρφωσίς της εἶνε πειὰ πλήρης. Θὰ περνᾶ τὸν καιρὸ της διαβάζοντας, κεντῶντας, παίζοντας πιάνο. Θἄναι ἕνα εἶδος οἰκοτρόφου κι' ὄχι μαθητρίας. Μὲ τὶς σχέσεις καὶ τὸ χρήματα τὰ κατορθώνει κανείς ὅλα. Κ' ἔτσι ἡ Ρόζα θἄναι ἀσφαλής. Ἡ σχολὲς αὐτὲς εἶνε σωστὰ φρούρια. Ἡ ἐπίβλεψις στὶς νέες αὐστηρή. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο, ἡ Ρόζα θὰ ρθῆ ἀπ' ἐκεῖ ἀλλαγμένη ἐντελῶς...

Ἡ Λαμπίραινα, ποὺ τὸν ἄκουγε μὲ πεταγμένα ἔξω τὰ μάτια ἀπ τὴν κατάπληξι, δὲν κρατήθηκε πειά. Κούνησε τὸ κεφάλι της κι' ἀναστέναξε βαθειά.

Νὰ φύγη... νὰ φύγη γιὰ πάντα.

Ὁ Λαμπίρης στάθηκε καὶ τὴν κύτταξε παραξενευμένος.

— Μίλησε, τῆς εἶπε ἔξαφνα. Κάτι θὲς νὰ πῆς. Πέστο... Βρίσκεις τὴ σκέψη μου κακή; Δὲν θὰ τὴν ὠφελήση τὴ Ρόζα ἕνα τέτοιο ταξεῖδι; Δὲν θὰ μᾶς ἔλθη πίσω ἀλλαγμένη;..

— Πεθαμένη!... μουρμούρισε ἡ Λαμπίραινα.

— Πῶς; Τί εἶπες;

— Νώτη... Νώτη... Τί λόγια εἶνε αὐτὰ ποὺ λές; Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ σκέφτηκες, γιὰ τὸ Θεο.... Τὴν ξέρεις καλὰ τὴ Ρόζα. Ἂν τῆς τὸ κάμουμε αὐτό, δὲν θὰ τὴν ξαναδοῦμε ζωντανή. Γιατί νὰ τὴν φυλακίσης μακρυά, τόσο μακρυὰ ἀπ' τὸ σπίτι της! Ἀφοῦ τὰ πράγματα κανονίστηκαν, ἂς τὴν στεῖλουμε νὰ κάνη ἕνα ταξεῖδακι. Ἂς πάει γιὰ λίγον καιρὸ στὴ θεία της, στὴν Κηφισσιά. Αὐτὸ φτάνει, Νώτη, κοπέλλα εἶνε... Θὰ ξεχάση μὲ τὴν εὐκολία ποὺ ἐρωτοχτυπήθηκε. Ἄκουσε, σὲ παρακαλῶ, τὰ λόγια μου, Νώτη. Πρόσεξε!... Μὴ θὲς νὰ σκοτώσης τὸ κορίτσι σου!...

Ὁ Λαμπίρης βημάτιζε ἐπάνω-κάτω νευρικά, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντάη, δαγκάνοντας τὴν ἄκρη τοῦ μουστακιοῦ του, φυσῶντας σὰν νὰ πνιγόταν.

Ἡ Λαμπίραινα ξεθάρρεψε καὶ ἐξακολούθησε νὰ τὸν παρακαλάη:

— Ὅταν δῆ, Νώτη, πὼς αὐτὸς ἔφυγε, πὼς τὴν ἀπαρνήθηκε, θὰ τὸν περιφρονήση, θὰ τὸν ξεχάση. Γιὰ σκέψου τὸν καὶ σύ. Εἶνε τόσο ἁπλό... Ἐνῶ ἂν τὴν διώξουμε μακρυά, θὰ νομίση πὼς αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπάη, πὼς δὲν τὴν ξέχασε καὶ ὁ ἔρωτάς της θὰ ἀνάψη περισσότερο καὶ θὰ κάμη καμμιὰ τρέλλα... Τὸ καλύτερο, Νώτη, εἶνε νὰ μείνη ἐδῶ καὶ νὰ πασχίσουμε νὰ μάθη τὸ γρηγορώτερο, πὼς ἐκεῖνος γιὰ τὸν ἀπεῖο τόσα ὑπέφερε, τὴν ἀπαρνήθηκε κ' ἔφυγε...

Τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Λαμπίραινας ἤσαν πραγματικῶς ἁπλὰ καὶ λογικά.

Ὁ Λαμπίρης στάθηκε μπρὸς της καὶ τῆς εἶπε:

— Καλά... Ἂς γίνη ὅπως λές... Ἂς γίνη τὸ θέλημά σου... Ναί, ναί, ἂς γίνη ἔτσι... Ἀρχεῖ νὰ μὴ μετανοιώσουμε γι' αὐτό...

— Ὄχι, Νώτη, δὲν θὰ μετανοιώσουμε. Θὰ τὸ δῆς καὶ μόνος σου πὼς αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Ἄφησέ με νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ ὅπως καταλαβαίνω, νὰ μιλήσω τῆς Ρόζας καὶ θὰ δῆς... Θὰ δῆς, Νώτη...

— Πολὺ καλά... Κάμε ὅπως ξέρεις... Μὰ ἀλλοίμονο, μ' ἀκοῦς, γυναῖκα, ἀλλοίμονο καὶ τρισαλλοίμονο ἂν τὰ πράγματα ρθοῦνε διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι λές!...

Ἡ Λαμπίραινα τὸν καθησύχασε, τὸν συμβούλεψε νὰ καθίση νὰ τσιμπίση κάτι, φώναξε τῆς ὑπηρετρίας καὶ τῆς εἶπε νὰ τοιμάση τοῦ χωρίου της νὰ δειπνήση κι' ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν ἑαυτό της, τὴν ἐξάντλησί της καὶ τοὺς κόπους της, ἔτρεξε ν' ἀνέβη στὴ σοφίτα, μὲ τὴν καρδιὰ ξαλαφρωμένη, γεμάτη ἐλπίδες...

Ἔκαναν ὅλοι τὸ λογαριασμό τους, χωρὶς νὰ λαβαίνοιν ὑπ' ὄψι τους τὸν ἔρωτα, τὸν ἀνίκητο καὶ ἀκαταμάχητο...

(Ἀκολουθεῖ).